

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 533/2551

นายอุทัย เสน่หาโจทก์ ธนาคารเอเชีย จำกัด (มหาชน)ผู้ร้อง นายสุรพล พัตบุณมาจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 93, ป.วิ.พ. มาตรา 249, ป.วิ.พ. มาตรา 127, ป.วิ.พ. มาตรา 88, ป.วิ.พ. มาตรา 289, ป.พ.พ. มาตรา 715, ป.พ.พ. มาตรา 702

ย่อ / หลักกฎหมาย

ผู้ร้องได้อ้างส่งต้นฉบับของเอกสารทั้งหมดต่อศาลชั้นต้นประกอบคำเบิกความของ ช. ผู้รับมอบอำนาจผู้ร้อง แต่ศาลชั้นต้นได้คืนต้นฉบับเอกสารให้ผู้ร้อง ผู้ร้องจึงอ้างส่งสำเนาเอกสารแทนต้นฉบับ โจทก์ไม่ได้คัดค้านการที่ศาลชั้นต้นให้ผู้ร้องอ้างส่งสำเนาเอกสารแทนต้นฉบับ ในขณะที่ผู้ร้องได้รับคืนต้นฉบับเอกสารนั้นว่าไม่ชอบตาม ป.วิ.พ. มาตรา 93 วรรคหนึ่ง ถือได้ว่าโจทก์ยินยอมให้ผู้ร้องส่งสำเนาเอกสารแทนต้นฉบับทุกฉบับ จึงเป็นการตกลงกันว่าสำเนาเอกสารตามที่โจทก์ฎีกานั้นถูกต้องแล้ว ศาลจึงยอมรับฟังสำเนาเอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานได้ตามมาตรา 93 (1) การที่ต่อมาโจทก์คัดค้านสำเนาเอกสารดังกล่าวเมื่อสืบพยานปาก ช. เสร็จแล้ว จึงไม่ทำให้การรับฟังสำเนาเอกสารดังกล่าวโดยชอบแล้วเสียไป โจทก์ฎีกาว่าผู้ร้องมิได้ยื่นบัญชีระบุพยาน ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่มิได้โต้แย้งคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ในปัญหาดังกล่าวที่ไม่ถูกต้องอย่างไร จึงเป็นฎีกาที่ไม่ชอบตาม ป.วิ.พ. มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ผู้ร้องเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินอันเป็นเอกสารมหาชน ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำขึ้น กฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าถูกต้อง ผู้ร้องจึงได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานที่เป็นคุณว่าเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 127 โจทก์จึงมีภาระการพิสูจน์เพื่อหักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายอันเป็นคุณต่อผู้ร้อง

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำเลยชำระหนี้ค่าจ้างว่าความเป็นเงิน 1,814,625 บาท แก่โจทก์ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 17 มีนาคม 2537 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ และใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ แต่จำเลยไม่ยอมชำระหนี้ตามคำพิพากษาดังกล่าว โจทก์ขอหมายบังคับคดีนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ 31913 ตำบลท่าช้าง อำเภอเมืองจันทบุรี จังหวัดจันทบุรี เพื่อบังคับชำระหนี้ตามคำพิพากษา ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานบังคับคดีประกาศขายโดยปลอดจำนองและนำเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดมาชำระหนี้แก่ผู้ร้องก่อนโจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษารายอื่นๆ ในต้นเงินข้างต้น พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ในต้นเงินจำนวน 1,568,315.72 บาท นับถัดจากวันยื่นคำร้องจนกว่านางปิยะดาหรือจำเลยร่วมกันชำระหนี้กู้ยืมดังกล่าวแก่ผู้ร้องจนเสร็จ หากโจทก์ถอนการยึดทรัพย์หรือสละสิทธิในการบังคับคดี ขอให้มีการสั่งให้ผู้ร้องสวมสิทธิในการบังคับคดีต่อไป โจทก์ยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นได้สวนแล้วมีคำสั่งให้ผู้ร้องได้รับชำระหนี้จำนวนจากทรัพย์จำนองก่อนเจ้าหนี้รายอื่นเป็นเงิน 1,893,910.41 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี จากต้นเงิน 1,568,315.72 บาท นับถัดจากวันยื่นคำร้อง (16 กรกฎาคม 2542) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ศาลฎีกาเห็นควรหยิบยกปัญหาข้อกฎหมายขึ้นวินิจฉัยก่อนปัญหาอื่น โจทก์ฎีกาปัญหาข้อกฎหมายประการแรกว่าศาลล่างทั้งสองรับฟังเอกสารมาชอบ เพราะผู้ร้องไม่ได้

ส่งต้นฉบับเอกสารนั้น เห็นว่า ผู้ร้องได้อ้างส่งต้นฉบับของเอกสารทั้งหมดต่อศาลชั้นต้นประกอบ คำเบิกความของนายชัยยันต์ผู้รับมอบอำนาจผู้ร้อง แต่ศาลชั้นต้นได้คืนต้นฉบับเอกสารให้ผู้ร้อง ผู้ร้องจึงอ้างส่งสำเนาเอกสารแทนต้นฉบับ โจทก์ไม่ได้คัดค้านการที่ศาลชั้นต้นให้ผู้ร้องอ้างส่งสำเนา เอกสารแทนต้นฉบับในขณะที่ผู้ร้องได้รับคืนต้นฉบับเอกสารนั้นว่าไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 93 วรรคหนึ่ง ถือได้ว่าโจทก์ยินยอมให้ผู้ร้องส่งสำเนาเอกสารแทน ต้นฉบับทุกฉบับ จึงเป็นการตกลงกันว่าสำเนาเอกสารตามที่โจทก์ฎีกานั้นถูกต้องแล้ว ศาลจึงยอม รับฟังสำเนาเอกสารดังกล่าวเป็นพยานหลักฐานได้ตามมาตรา 93 (1) การที่ต่อมาโจทก์คัดค้าน สำเนาเอกสารดังกล่าวเมื่อสืบพยานปากนายชัยยันต์เสร็จแล้ว จึงไม่ทำให้การรับฟังสำเนาเอกสาร ดังกล่าวโดยชอบแล้วเสียไป ส่วนที่โจทก์ฎีกาปัญหาข้อกฎหมายประการสุดท้ายว่า โฉนดที่ดินเลขที่ 31913 นั้น ผู้ร้องไม่ได้ยื่นบัญชีระบุพยาน ไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 88 วรรคหนึ่ง นั้น ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยว่า ปัญหานี้ผู้ร้องได้ระบุโฉนดที่ดินดังกล่าวตาม บัญชีระบุพยานเพิ่มเติมครั้งที่ 1 ลงวันที่ 21 มกราคม 2543 แล้ว โจทก์ไม่ได้โต้แย้งคำวินิจฉัยของ ศาลอุทธรณ์ดังกล่าวว่าไม่ถูกต้องอย่างไร ฎีกาของโจทก์ข้อนี้จึงไม่ชอบตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 249 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย คดีมีปัญหาต่อไปว่า ผู้ร้องรับ จ้างนองที่ดินพิพาทโดยร่วมกับนางปิยะดาและจำเลยฉ้อฉลโจทก์หรือไม่ โจทก์ฎีกาว่า ที่ดินพิพาท เป็นของจำเลย มีใช้ของนางปิยะดา นางปิยะดาเป็นเพียงผู้ถือกรรมสิทธิ์แทนจำเลยเท่านั้น เห็นว่า นางปิยะดาผู้กู้เงินผู้ร้องเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินเลขที่ 31913 ซึ่งต้นฉบับศาลชั้นต้น คืนให้แก่ผู้ร้องเป็นเอกสารมหาชน ซึ่งพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำขึ้น ซึ่งกฎหมายให้สันนิษฐานไว้ก่อน ว่าถูกต้อง ผู้ร้องจึงได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานที่เป็นคุณว่านางปิยะดาเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 127 โจทก์จึงมีภาระการพิสูจน์เพื่อหักล้าง ข้อสันนิษฐานของกฎหมายอันเป็นคุณต่อผู้ร้องแม้โจทก์มีตัวโจทก์เป็นพยานเบิกความว่า จำเลย ถอนเงินที่ได้มาจากการขายที่ดินมรดกส่วนของจำเลยทั้งหมด ซึ่งเป็นสินเดิมของจำเลยไม่ใช่ สินสมรสเพราะจำเลยได้จดทะเบียนสมรสกับนางปิยะดา ภายหลังจากจำเลยได้รับเงินดังกล่าวแล้ว มาซื้อที่ดินที่ผู้ร้องรับจ้างนองโฉนดที่ดินเลขที่ 31913 และโจทก์มีนายบุญญาทนายความของโจทก์ เป็นพยานเบิกความสนับสนุนว่า ในขณะที่นางปิยะดาซื้อที่ดินโฉนดเลขที่ 31913 เป็นเวลาเดียวกับ ที่จำเลยถอนเงินทั้งหมดออกจากบัญชีกระแสรายวันธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ของจำเลย ก็ตาม แต่นายชัยยันต์ผู้รับมอบอำนาจผู้ร้องกับนางสาวสุจิตราพนักงานการตลาดฝ่ายพิจารณา สินเชื่อให้แก่ลูกค้ารวมทั้งประเมินหลักประกันของผู้ร้อง ต่างเบิกความสอดคล้องต้องกันว่าก่อน ทำสัญญากับนางปิยะดา พนักงานของผู้ร้องได้ดำเนินการสำรวจหลักประกันโฉนดที่ดินเลขที่ 31913 แล้วว่ามีชื่อนางปิยะดาเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ และนางสาวสุจิตราก็ได้เบิกความตอบทนาย โจทก์ถามค้านว่า นางปิยะดาและจำเลยแจ้งว่าพวกตนประกอบกิจการค้าขายเครื่องประดับ โดย ประกอบธุรกิจเป็นการค้าส่วนตัวไม่มีร้านค้าทั้งในวันทำสัญญา นางปิยะดากับจำเลยก็นำการ์ด บัญชีที่เปิดไว้ที่ธนาคารอื่นมาแสดง นางสาวสุจิตราตรวจดูแล้วเห็นว่า ในการ์ดบัญชียุ่่นมียอดเงิน สูงขึ้นเลขหกหลัก ดังนั้น ผู้ร้องจึงเชื่อว่านางปิยะดาเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ 31913 จริง ซึ่งโจทก์ก็รับข้อเท็จจริงนี้ โดยโจทก์ตอบทนายผู้ร้องถามค้านรับว่า โจทก์ไม่ยืนยันว่าผู้ร้องจะรู้ ว่าที่ดินโฉนดเลขที่ 31913 นั้นเป็นของนางปิยะดาจริงหรือไม่ ดังนั้น แม้ว่าในขณะที่นางปิยะดาซื้อ ที่ดินโฉนดเลขที่ 31913 เป็นเวลาเดียวกันกับที่จำเลยถอนเงินออกจากบัญชี ดังที่โจทก์นำสืบก็ตาม ก็ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องได้ทราบถึงข้อเท็จจริงนี้ ดังนั้น ผู้ร้องจึงทำสัญญาจ้างนองกับนางปิยะดา

โดยสุจริต ไม่ได้ร่วมกับนางปิยะดาและจำเลยฉ้อฉลโจทก์ ผู้ร้องซึ่งเป็นเจ้าหนี้จำนองย่อมมีบุริมสิทธิ
ตามกฎหมายที่จะขอรับชำระหนี้จากราคาทรัพย์สินจำนองที่ขายได้ก่อนเจ้าหนี้อื่น ตาม
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 289 วรรคหนึ่ง ประกอบ
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 715 และ 702 วรรคสอง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์
ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิพากษายืน

องค์คณะ

นพวรรณ อินทร์ทรัพย์ · เปรมใจ กิตติคุณไพโรจน์ · อร่าม เสนามนตรี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/533/2551>